

ת"פ 26939/03/21 - מדינת ישראל נגד פלוני ע"י

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 26939-03-21 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני בעניין:	כבוד השופט ארנון איתן המאשימה נגד הנאשם
מדינת ישראל ע"י יחידת תביעות מחוז ש"י פלוני ע"י ב"כ עוה"ד יעקב ג'בר	

גזר דין

1. ביום 4.11.2021 הורשע הנאשם בהתאם להודאתו, ובמסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתב האישום המתוקן המייחס לו עבירה של תקיפה סתם בת-זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). סוכם בין הצדדים, כי הנאשם יופנה לקבלת תסקיר מבחן, כאשר עמדת המאשימה הינה למאסר על תנאי לצד שירות לתועלת הציבור ופיצוי, והסנגור חופשי בטיעונו לרבות בסוגיית ההרשעה.
2. על פי הנטען בחלק הכללי שבכתב האישום, הנאשם וגב' נ.ח' (להלן: "**המתלוננת**") היו בני זוג במועדים הרלבנטיים לאישום, ולהם 6 ילדים משותפים. בני הזוג התגוררו בעזריה (להלן: "**הבית**").
- על פי עובדות כתב האישום, ביום 28.11.20 בשעה 11:00 או בסמוך לכך, עת שהו בבית נתגלע ויכוח בין בני הזוג על רקע חולצה של הנאשם, כאשר באותן הנסיבות, הנאשם אחז בשערה של המתלוננת ודחף אותה בכתפה באמצעות מקל של מטאטא.

תסקיר שירות המבחן

3. במסגרת התסקיר צוין, כי הנאשם כבן 37, נשוי למתלוננת מזה כ-19 שנים ולהם שישה ילדים בגילאי 2-18 שנים. בני המשפחה מתגוררים במזרח ירושלים וב-8 שנים האחרונות, הנאשם עובד בעבודות עפר וסלילת כבישים. הנאשם גדל בבית נורמטיבי, ובהיותו כבן 13 נשר מבית הספר, ומספר שנים לאחר מכן השתלב בשוק העבודה עד היום.
4. באשר לעבירה הנוכחית, הנאשם קיבל אחריות על מעשיו וביטא צער וחרטה כנים. לדבריו שגה בהתנהגותו וביחסו כלפי אשתו בתקופת משבר ביחסיהם הזוגיים, ובמהלך השנתיים האחרונות מאז האירוע, עברו תהליך של בגרות ובשלות רגשית, למדו מטעויותיהם והפיקו לקחים בהתאם.
5. בעניינה של המתלוננת צוין, כי המדובר באישה כבת 37, עקרת בית, בעלת רמת אינטליגנציה תקינה אשר משקיעה בדאגה וסיפוק צורכי בני משפחתה, גידול וחינוך ילדיה. לדבריה, במהלך שנות נישואיהם שררו על דרך

הכלל יחסים תקינים וחיוביים, ללא שימוש באלימות. באשר לעבירה מסרה, כי מספר חודשים לפני כן התעוררו ביניהם מתחים, בהיותו של הנאשם מובטל בעת משבר הקורונה. לדבריה, בעקבות הגשת התלונה וניהול הליכים משפטיים ומשטריים נגדו, חל שינוי משמעותי ביחסו כלפיה ומאז הפסיק לנקוט באלימות נגדה.

6. להתרשמות שירות המבחן, הנאשם הינו בעל מערכת ערכים נורמטיבית, יכולות וכוחות לניהול אורח חיים תקין, אך במצבי לחץ ותסכול, מתקשה לעיתים להתמודד עמם- ונוטה להגיב בצורה אימפולסיבית, תוקפנית ואף אלימה, כפי שבא לידי ביטוי באירוע נשוא כתב האישום. אלו, כך לדעתם, מהווים גורמי סיכון להישנות העבירה, ואולם ניהול ההליכים כנגד הנאשם, והשלכותיהם עליו ועל משפחתו, חידדו עבורו את הגבולות בהתנהגותו וביחסו כלפי המתלוננת. צוין, כי שני בני הזוג טענו בפני שירות המבחן כי במהלך השנתיים האחרונות, מתקיימת מערכת חיים זוגית ומשפחתית שקטה ונורמטיבית, ללא שימוש באלימות. הוסף, כי המתלוננת הביעה חשש בפני שירות המבחן, כי הטלת ענישה מחמירה עלולה להפר את שלום הבית ואת האיזון ביחסיהם המשפחתיים, וביקשה להתחשב בכך. בנוסף, הנאשם ביטא דאגה וחששות כבדים מכך שהרשעתו בדיון, תפגע בסיכויי להמשיך בעבודתו הנוכחית וביקש מבית המשפט לבטלה.

7. נוכח האמור, שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם צו שרות לתועלת הציבור בהיקף של 150 שעות והתחייבות כספית להימנע מביצוע עבירות נוספות. באשר לשאלת ההרשעה, שירות המבחן אינו חד משמעי וממליץ לשקול את האפשרות לבטלה.

תמצית טיעוני הצדדים:

8. המאשימה התייחסה בטיעוניה לתוכנו של תסקיר המבחן לפיו במצבי לחץ ותסכול, אף בנושא פעוט בחשיבותו, כבעניינו, הנאשם יתקשה להתמודד בדרכים נורמטיביות, ויפעל באלימות. בנוסף לכך, הנאשם לא עבר תכנית טיפולית-שיקומית לסיוע לו בהתמודדותו עם התנהגותו האימפולסיבית, ובנסיבות אלו, לרבות סוג העבירה בה הורשע, אין מקום לבטל את ההרשעה. הוסף, כי בעקבות תיקון חוק המידע הפלילי, אין חשש כי מעסיקו של הנאשם ייחשף לרישומי הפלילי של הנאשם, שכן המדובר בחברה העוסקת בסלילת כבישים, ובכל מקרה הרשעה לא תפגע בפרנסתו. נוכח טעמים אלו, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם צו של"צ לצד מאסר על תנאי, פיצוי למתלוננת, וכן התחייבות.

9. ההגנה בטיעוניה הפנתה לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, נטילת האחריות, ונסיבות האירוע לרבות תוצאותיו. לדעת הסנגור, הרשעה עלולה לפגוע בנאשם, הן בשיקום יחסיו הזוגיים והן בתכניותיו ללימודי מקצוע, ובהתאם עתר לביטול ההרשעה. הסנגור ביקש גם לקחת בחשבון את עמדת המתלוננת כפי שהובאה בתסקיר המבחן. הסנגור הפנה לפסיקה תומכת ועתר לאמץ את עמדתו.

סוגיית אי-ההרשעה:

10. במקרה שלפני הצדדים אינם חלוקים בשאלת העונש, אלא בשאלת ההרשעה בלבד.

11. הכלל במשפט הפלילי קובע כי נאשם שהוכחה אשמתו ונקבע כי ביצע עבירה, יורשע בדיון וישא בעונשו. הימנעות

מהרשעה, הינה חריג לכלל זה, והשימוש בו נעשה במשורה בהתאם לכללים שנקבעו שהתוו בפסיקת בית המשפט העליון. נפסק, כי ניתן להגיע בגזר דין לתוצאה של אי הרשעה "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לחומרתה של העבירה" (ר"ע 432/85 **גדעון רומנו נגד מדינת ישראל** (מיום 21.8.85)). בפסק הדין המנחה בעניין זה: ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337, נקבעו שני תנאים מצטברים, המאפשרים להימנע מהרשעה ביחס לנאשם שנקבע לגביו כי ביצע עבירה. "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..."

12. כפי שיפורט להלן, מקרה זה אינו נמנה על החריגים המצדיקים את ביטול ההרשעה. ככלל, נוכח חומרתן של עבירות אלימות במשפחה, והסיכון הרב הנובע מהן, נקבע בפסיקה כי אין מקום להורות על ביטול הרשעה בסוג עבירות זה. כך לדוגמה: ת"פ 30739-05-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (נבו 10.11.2016); ת"פ 6990-03-13 **מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' פלוני** (נבו 02.10.2014); וכן- ת"פ 30031-09-15 **מדינת ישראל נ' ויטלי גרין** (נבו 01.06.2017) בו נקבע כי: "סבורתני כי בשים לב למעשים האמורים, נדרש גם נדרש כי יוטל על הנאשם אותו כתם פלילי, וטוב שידע כי בית המשפט לא ינקוט בסבלנות ובסובלנות כלפי הנוהגים באלימות כלפי בנות זוגם, לא כל שכן באלימות כה חמורה". כך גם בענייננו, עת נקט הנאשם במעשה אלים ומבזה כלפי בת זוגו. אחיזה בשערה ודחיפתה בעזרת מקל מטאטא, על עניין של מה בכך.

13. הטעם השני נעוץ בתנאי שנקבע בפסיקה, לפיו יש להוכיח פגיעה ממשית וקונקרטיה בשיקומו של נאשם, ואין די בהפניה לנזק עתידי אפשרי. (ראו: רע"פ 9118/12 **אלכסנדר פריגין נגד מדינת ישראל** (1.1.13), ע"פ 8528/12 **אלירן ציפורה נגד מדינת ישראל** (13.3.13)). מטיעוני ההגנה בפניי, לא עולה כי תנאי זה אכן מתקיים, ואין די בהצגת תכנית עתידית בדבר כוונת הנאשם ליטול חלק בלימודי הנהלת עבודה או הנדסאי, כדי למלא תוכן אחר תנאי זה שבפסיקה.

14. טעם נוסף נעוץ בהתרשמות שרות המבחן לכך שבמצבי לחץ ותסכול, מתקשה לעיתים הנאשם להתמודד עמם, ונוטה להגיב בצורה אימפולסיבית, תוקפנית ואף אלימה. נתון זה בצירוף גורמי הסיכון עליהם עומד שרות המבחן בתסקיר, ובהעדר טיפול המצביע על הפחתה במידת הסיכון להתנהגות דומה בעתיד, מבסס מסקנה כי יש לכלול במקרה זה גם רכיב של מאסר על תנאי, בין יתר רכיבי הענישה.

15. מעבר לטעמים אלו, הרי ששרות המבחן אינו בא בהמלצה חד משמעית לביטול ההרשעה, אלא נוקט במינוח מסווג יותר "לשקול אפשרות של ביטול הרשעתו בדין" כאשר אין לצדה הנמקה בסוגיה זו.

16. בנסיבות אלו, לא אוכל כאמור לקבוע כי זהו אחד מאותם מקרים מיוחדים הראויים להימנות בין היוצאים מן הכלל אשר בהם תימנע ההרשעה.

קביעת עונשו של הנאשם בטווח הענישה שנקבע

17. הנאשם כבן 37 אב ל-6 ילדים. נעדר רישום פלילי. הנאשם נשוי למתלוננת משך כ-19 שנים, ומאז האירוע חלפו כשנתיים ימים, מאז לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים.

18. הנאשם נטל אחריות על מעשיו הן בבית המשפט והן בשרות המבחן. בנוסף, לקחתי בחשבון את נסיבות האירוע,

רף החומרה שבמעשה, וכן העובדה כי העבירה נעברה בתקופה משברית- ובעת שהנאשם היה מובטל עקב פרוץ מגפת הקורונה.

19. להתרשמותו של שרות המבחן, הנאשם הינו בעל מערכת ערכים נורמטיבית, יכולות וכוחות לניהול אורח חיים תקין, וכן הבאתי בחשבון את דברי המתלוננת, לכך שמאז האירוע, בני הזוג מצליחים לנהל מערכת זוגית ומשפחתית שקטה ללא גילויי אלימות, ועמדתה הינה שלא להחמיר בעונש שיוטל עליו.

20. נוכח טעמים אלו ראיתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

21. אשר על כן אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. צו שירות לתועלת הציבור בהיקף 120 שעות. תכנית של"צ תוגש לאישור בית המשפט עד ליום 2.5.2023.

ב. 3 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שלוש שנים מהיום כל עבירת אלימות כלפי בת זוג.

ג. התחייבות על סך 3,000 ₪ להימנע מביצוע העבירה שבכתב האישום וזאת למשך שנתיים מהיום. רשמתי את התחייבות הנאשם בע"פ.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, י"ח שבט תשפ"ג, 09 פברואר 2023, במעמד הנוכחים.